

opusdei.org

Joseph Ratzinger bíboros cikke Szent Josemaria Escrivá- ról

Joseph Ratzinger bíboros cikke
Josemaría Escrivá-ról
(L'Osservatore Romano olasz
napilap 2002. október 6-odiki
száma). A Hittani Kongregáció
akkori prefektusa arról a
lelkiségről ír, amit Szent
Josemaría terjesztett el,
valamint az Opus Dei
alapítójának személyiségével
foglalkozik.

2017.06.26.

Engedjük Istent munkálkodni!

Mindig nagy hatással volt rám az az interpretáció (magyarázat) amit Josemaría Escrivá az Opus Dei elnevezésére nézve adott. Ez egyúttal életrajzi interpretáció is, és segítséget nyújt nekünk az alapító lelki-szellemi arculatának megértéséhez. Escrivá tudta, hogy alapítania kell valamit, de tudatában volt annak, hogy ez a valami nem az ő műve, hogy nem talált ki semmit, hanem egyszerűen Isten használta fel őt eszközül. Tehát nem az ő műve volt, hanem Isten műve: Opus Dei. Ő maga csak eszköz volt, amellyel ettől kezdve Isten munkálkodott.

Erről a tényről elmélkedve az Úr szavai juttattak eszembe, amit számunkra a *János evangélium* őrzött

meg, (5,17): „Atyám most is állandóan munkálkodik”. Jézus ezeket a szavakat vallási szakértőkkel folytatott vita keretében mondotta, akik nem akarták elfogadni, hogy Isten szombati napon is cselekedhet. A mai emberek közt – keresztények között is- bizonyos formában tovább tart ez a vita. Egyesek úgy vélik, Isten a teremtés után „visszavonult”, és többé már nem érdeklődik a mi mindennapi ügyeink iránt. E gondolkodás-mód szerint Isten már nem léphet be mindennapi életünk szövedékébe. Jézus szavai azonban ellent mondanak ennek. Az olyan ember, aki nyitott Isten jelenlétére, fel fogja ismerni, hogy Isten állandóan tevékeny, ma is: Ezért engednünk kell beavatkozását, és hagynunk kell Őt munkálkodik. Így jön létre az, ami az emberiségnek jövőt ad, és megújítja azt.

Mindez segít megértenünk, miért nem tekintette magát Josemaría Escrivá valami megalapítójának, hanem csak olyan valakinek, aki Isten akaratát teljesíteni, és tevékenységében –Isten művében– segédkezni, közreműködni akar. Ebben az értelemben véve Escrivá de Balaguer Isten-központúsága számomra óriási jelentőségű üzenet. Mert egybe cseng Jézus szavaival, - vagyis arra a bizalomra alapoz, hogy Isten nem vonult vissza a világtól, hogy ma is munkálkodik, s nekünk csak rendelkezésére kell állnunk, és képesnek kell lennünk hívására válaszolni. Ez olyan üzenet, ami korunk nagy kísértésének leküzdéséhez vezet: annak a nézetnek a legyőzéséhez, hogy Isten a „Big Bang”, az „Ősrobbanás” után visszavonult a történelemből. Isten tevékenysége a teremtés után nem „állt le”, sokkal inkább tovább folytatódik a természet világában, és az ember világában egyaránt.

A „Mű”, az Opus Dei, alapítója tehát azt mondta: nem én találtam ki valamit, más Valaki az, aki cselekedett, én magam csak kész vagyok arra, hogy eszközként szolgáljak. Így ez az elnevezés, és az az egész realitás, amit az Opus Dei-nek nevezünk, a legmélyebben kötődik az alapító benső életéhez, ami –diszkréció ellenére- megérteti velünk, hogy ő állandó párbeszédben, reális kapcsolatban állt azzal a Valakivel, aki teremtett minket, és aki rajtunk keresztül és velünk munkálkodik. A *Kivonulás Könyve* (33,11) azt mondja Mózesről, hogy Istennel „szemtől-szembe” beszélt, ahogy „barát a baráttal” beszél. Bár a diszkréció fátyola előlünk sok részletet eltakar, néhány kis utalásból –véleményem szerint- mégis kiderül, hogy ez az „úgy beszél, mint barát a baráttal” Josemaría Escrivá esetében mindenképpen megállapítható. Olyan ez, ami megnyitja a világ kapuit, hogy Isten

jelen legyen, munkálkodjék, és
mindent átváltoztathasson.

Ennek a fényében azt is jobban
megértjük, mit jelent az életszentség,
és az általános meghívás az
életszentségre. Ha némileg ismerjük
a szentek történetét, és tudjuk, hogy
a szenttéavatási eljárások során
„hősies” erények kerestetnek, akkor
az életszentség szinte
elkerülhetetlenül téves elképzelést
nyerünk: „Ez nem nekem való” -
gondoljuk akaratlanul is,-
„képtelennek érzem magam hősies
erényekre, ez túl fennkölt ideál a
számomra”. Ilyen szemlélet mellett
az életszentség néhány „nagy
egyéniség” privilégiuma marad,
akiknek képei az oltárokat díszítik, és
akik teljesen különböznek a
hétköznapi bűnösöktől. De ez téves
felfogás a szentségről, hamis
értelmezés, -és számomra ez tűnik
központi kérdésnek- feltétlenül

helyesbítendő, éppen Josemaría-n keresztül.

Hősie erény nem azt jelenti, hogy a szent valamiféle „szent tornamutatványokat” gyakorol, olyasmit, amire a hétköznapi emberek nem képesek. Sokkal inkább azt jelenti, hogy egy ember életében Isten jelenléte mutatkozik meg, és ezáltal mindaz, amit ez az ember magától, önmagában nem tudna megtenni. Végül is talán csak egy terminológiai kérdésről van szó, nevezetesen a „hősies” jelző hamis értelmezéséről. Hősies erény tulajdonképpen nem azt jelenti, hogy valaki nagy dolgokat a maga erejéből vitt végbe, hanem hogy életében olyan realitások jelenek meg, amelyeket nem egyedül valósított meg. Ez annak köszönhető, hogy ő Isten műve számára nyitott, és felhasználható volt. Vagyis más szavakkal: szentnek lenni nem jelent mást, mint Istennel úgy beszélni,

ahogy barát a barátához szól. Ez az életszentség.

Szentnek lenni nem azt jelenti, hogy valaki a többiek fölött áll. Igen, a szent nagyon is gyöngye lehet, sok hibával küzdhet az életben. Az életszentség a mély közvetlen kapcsolat és barátság az Istennel. Ez abból áll, hogy hagyjuk Őt, a Másikat tevékenykedni, az Egyetlent, aki a világot valóban jóvá és boldoggá tudja tenni. És amikor Josemaría mindenkinek a szentségre hivatott voltáról beszél, akkor –úgy vélem- saját személyes tapasztalatából merít, hogy nem önmagától vitt végbe hihetetlen dolgokat, hanem hagyta Istent működni. És ezért élt meg a világ egy megújulást, a jónak az erejét a világban, -akkor is, ha minden emberi gyöngeség mindig is létezni fog. Mi valamennyien tényleg képesek, és hivatva vagyunk arra, hogy megnyíljunk az Istennel való barátságra, arra, hogy Isten kezét el

ne eresszük, hogy mindig újra
visszatérjünk az Úrhoz, és úgy
szóljunk hozzá, mint jó barátához.
Tudva azt, hogy az Úr valóban
mindenkinek igaz barátja, azoké is,
akik a maguk erejéből nem tudnak
nagy dolgokat véghez vinni.

Mindezek alapján megértettem az
Opus Dei fiziognómiát, lelkiségét, az
egyház nagy hagyományaihoz,
hitéhez való abszolút hűségét
megnyerő egyszerűségben, és egy
feltétlen nyitottságot e világ minden
kihívásával szemben, legyen az a
tudományok köréből, a munka
világából, vagy a gazdaság stb.
területéről való. Aki ilyen mértékben
kötődik Istenhez, aki ilyen állandó,
folyamatos párbeszédben áll
Istennel, az merhet válaszolni ezekre
a kihívásokra, és elfelejti félelmét:
mert aki Isten kezében van, az
mindig újra az Ő kezébe hull vissza.
Így eltűnik a félelem, és ehelyett

megjön a bátorság a mai világra
adandó válaszhoz.

L'Osservatore Romano olasz
napilap 2002. október 6-odiki
száma.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/joseph-
ratzinger-biboros-cikke-szent-
josemaria-escriva-rol/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/joseph-ratzinger-biboros-cikke-szent-josemaria-escriva-rol/) (2025.08.08.)